

Bistikka

Medlemsinformasjon for Asker Birøkterlag

Nummer 2 – April 2024

Styret:

Leder	Ole J. Lund	41558311	oleilund@hotmail.com
Nestleder	Eva Støren	98109552	eva.storen@asker.kommune.no
Styremedlem og kasserer	Erik Roede	91314232	erik@bierarbeid.no
Styremedlem	Øystein Haug Olsen	90276979	oholsen@gmail.com
Styremedlem	Inge Moen	90040505	inge@reklamefri.no
Varamedlem	Kristian Bundgaard	91341621	bundgaa@gmail.com
Varamedlem	Jon Vold	90783976	jon.vold@online.no

Andre verv

Materialforvalter	Paul Verbeke	916 97 815	paul.verbeke@kyndryl.com
Redaktør av Bistikka	Hugo Hansen Øystein Haug Olsen	454 01 220 90276979	huhan@online.no oholsen@gmail.com
Vandretvalg	Alexandru Necoara Carl Peter Aaser	938 94 588 926 20 226	alexnec@online.no cpaaser@gmail.com

Aktuelt (OJL)

Det er i skrivende stund vår i lufta og lovnader om sydentemperaturer framover, selv om vi så langt i mars og april har blitt overrasket av kulde og snøvær i flere omganger. Like fullt, biene er nå i gang med sinking av pollen fra selje, hassel og andre trær og dronningen har begynt å legge egg og etablere yngelleier.

Noe som bidrar til økt bekymring, er innrapportering av betydelige antall døde bifolk. Det virker til å ha rammet alt fra ferske til drevne birøktere, og det sprer seg over hele vår store kommune. Og ikke bare det, birøktere fra vårt langstrakte land jeg snakket med i helgen under årsmøtet til Norges Birøkterlag kunne melde om det samme.

Årsaken til dette er ikke entydig og vi får bare sette vår lit til at Norges Birøkterlag gjør en innsats for både å finne ut hva dette skyldes, samt får utarbeidet noen retningslinjer for hvordan vi skal minimere antallet døde bifolk i årene framover. En mulig årsak er at mange var tvunget til å vintre inn gamle bifolk i fjor høst, altså at dronningen avbrøt eggleggingen tidligere enn planlagt som følge av manglende trekk. Videre har varroatrykket vært høyt hos mange. Dette sagt, noen entydig årsak er ikke funnet, men det kan være en idé å tenke i retning av drivføring etter at bringebærtrekket er over for å sikre unge bier ved innvintring.

OBS!

For å ta tak i dette med høyt varroatrykk: i kommende **medlemsmøte 23.04.24 kl. 19:00 på Torstad** har vi invitert Roar Øimo, som er ansvarlig for Hurdalsprosjektet innenfor varroatolerante bifolk. Vi oppfordrer at alle som har anledning til det å kommer på dette medlemsmøte for å få mer informasjon om varroatoleranse og behandlingsfri birøkt.

Kursvirksomhet (OJL)

Nybegynnerkurs

Årets nybegynnerkurs teller intet mindre enn 23 personer. Det har blitt gjennomført to teorikvelder så langt og innen mai har laget bidratt til at nybegynnerne får bistand ved hjelp av innkjøp av utstyr og ved henting av bifolk. Nær innpå samtlige nybegynnere ser for seg å starte opp med bier i år eller er allerede i gang med birøkten. Nytt av året er at vi ikke har en fadderordning, men at praksis skjer i lagsbigården. Skulle noen allikevel føle på et behov for å følge opp nybegynnere, så er det bare å si ifra.

Wannabee

Wannabee er myntet på birøktere som har noe år på baken og som trenger litt oppfriskning og påfyll. Det har vært gjennomført to digitale møter med diskusjoner.

BISTIKKA

Medlemsinformasjon for Asker Birøkterlag Nr. 2 april 2024

Kompetansekurs

Årets kurs teller seks deltakere som er organisert i to selvstudiegrupper. Tre har allerede vært opp til, og bestått, eksamen. Vi har funnet det hensiktsmessig å flytte kommende kompetansekurs så oppstart for neste mulige kurs vil være allerede i november. Det vil bli sendt ut informasjon i god tid på forhånd.

Lagsbigården (OJL)

Aktiviteter i lagsbigården vil starte opp i midten av april. Også vår lagsbigård har vært rammet av biedød, men det er liv i ett bifolk som vil bli supplert med et nytt bifolk i løpet av måneden. Dette sikrer at mandagsmøtene vil gå som normalt samt at det blir gjennomført kurs i dronningproduksjon og avleggerproduksjon i juni.

Arbeidet med jubileumsboka (HH)

Som tidligere omtalt fyller laget 100 år i januar 2025, og i den anledning finner vi det på sin plass å utgi et jubileumsskrift. En slik ble også laget ved 50 års jubileet, og den har vi nå stor glede av når vi skal planlegge denne nye utgaven. Og «Vi», det er enn så lenge Ola Sandbu, som er en drivende engasjert historiker samt undertegnede redaktør, som har god trening i å skrive. Vi blir holdt i ørene av styret og regner med å bruke flere av dere medlemmer som informanter.

Vi har et ganske betydelig arkiv som grunnlag for arbeidet, men det er svært store hull. De første tjue årene ble det ført sirlig loggbok med referater fra medlemsmøter, styremøter, regnskap og årsmøter. Kassabok har vi dog helt frem til 1976.

Etter det er det tomt, eller i beste fall sporadisk med opplysninger frem til 1990, så igjen nesten tomt fra 2000 til 2019. Bistikka har vi stort sett komplett fra 1987 og frem til denne utgaven. Vi er sterkt interessert i all supplerende opplysning som dere måtte ha på lager, enten det er skriftlig eller bildemateriale. Vi kan enten overta stoffet og la det inngå i det fysiske arkivet, eller bare låne og skanne.

Vi vil også svært gjerne høre de gode/morsomme/forferdelige historier, alt som kan krydre teksten tas imot med takk.

Boka er i ferd med å ta form, og vi ser for oss at enkeltkapitler kan delegeres ut til flere bidragsytere. Dels for å minske arbeidsbelastningen på hver enkelt, men minst like mye for å øke leseopplevelsen med en variert skrivestil.

Så oppfordringen er sterk: Ta kontakt på en av adressene herunder, så kan vi ta en snakk om hva som er mulig og praktisk.

Ola: ola.sandbu@gmail.com eller Hugo: huhan@online.no

Nerde med kubevekt (OHO)

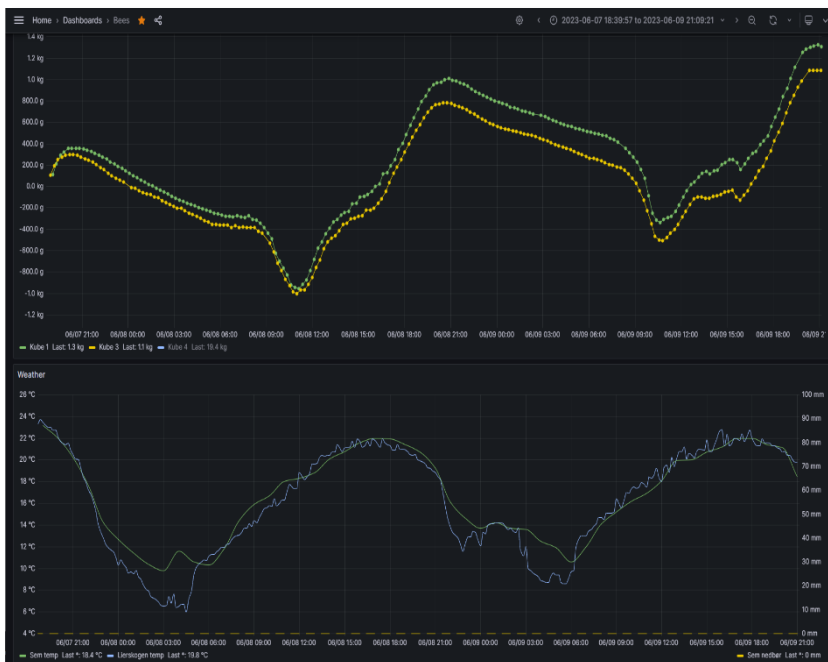
Som fersk birøkter med interesse for elektronikk og hjemmeautomasjon så var det nærliggende å se nærmere på hva en kubevekt kunne gi av informasjon. Det var flere kommersielle alternativer, men alle krever en betydelig investering for en hobbyrøkter uten at det var en opplagt verdi. Jeg tok derfor utfordringen med å bygge kubevekter selv basert på informasjon fra Internett og deler kjøpt til en lav pris, riktignok med en god del egeninnsats og diverse opp og nedturer på veien.

Her vises kubevekta montert under bunnbrettet. Det er en sensor i hvert hjørne som bygger ca 2 cm i høyden samt en liten boks med elektronikk med batteri og radiosender. Vi kan gjerne komme tilbake til bygging av kubevekt ved en senere anledning..

Sist sommer var det vekter på tre kuber i hagen på Engelsrud hvorav to vises nedenfor. Været har åpenbart innvirkning på bienes gjøremål, så nedenfor vises også temperaturer og nedbør fra Meteorologisk institutts værstasjoner på Lierskogen (nærmest og på samme høyde) og Sem.

En typisk utvikling over et par dager i første halvdel av juni ser slik ut:

Øverst vises vekten av to kuber (grønn og gul) justert til 0 kg ved starten av to påfølgende døgn. Nederst vises temperaturene på Sem og Lierskogen, samt ingen nedbør (gule stolper).

Vekttoppen nås kl. 21 når alle biene er tilbake i kuben. Så minker vekten gradvis over natta med ca. 600-700g. Vi fremsetter to hypoteser for dette: 1. Biene trenger næring etter en lang dag på jobb, og 2. Biene tørker nektar. Det kan godt være en kombinasjon, og dette er et mulig tema for en oppfølgingsartikkel. Vi oppfordrer lesere som har svaret til å gi seg til kjenne.

Utetemperaturen var nede i 6 grader på natta. Trekket starter kl. 08-09 når

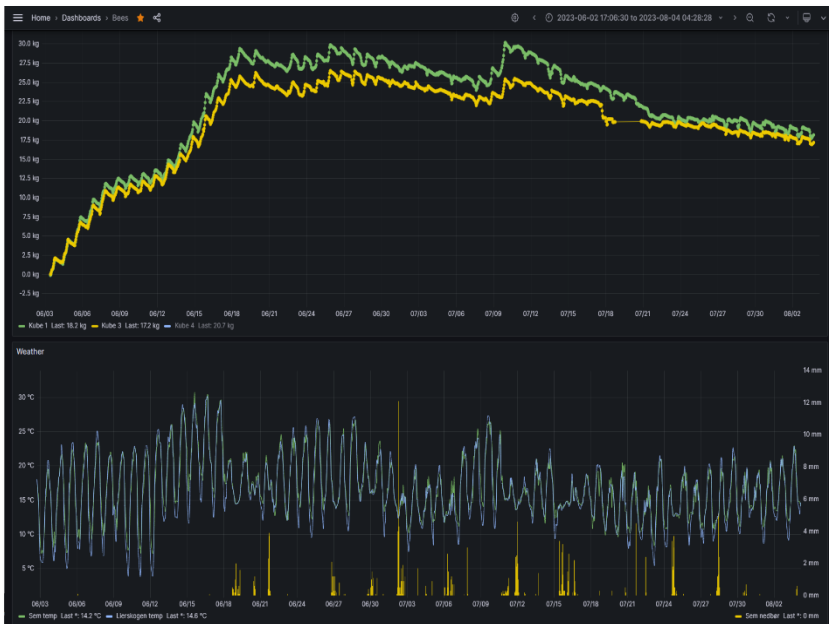
vekten begynner å falle i det temperaturen ute stiger til ca. 15-16 grader. Vi ser at vekten faller med ca. 650 gram 2-3 timer. Dette tilsvarer 6500 bier som drar på jobb (med 0.1 gram per bie). På dette tidspunktet i sesongen kan en kanskje anta at dette tilsvarer ca. 20% av bifolket? Hvis en arbeider tiltrer i utetjeneste fra dag 21, så burde ca. 50% av bifolket være i utetjeneste. I så fall kan en anta at en flytur varer mindre enn 2-3 timer og at en betydelig del bier returnerer før bunnen er nådd. Noen kommersielle produkter hevder å kunne telle bier som flyr ut og inn av kuben, noe som eventuelt kunne skapt et riktigere bilde her. Det kan være aktuelt å komplementere vekten med et videokamera for å studere dette og ikke minst finne ut når kjøttmeisene plager kubene på vinteren..

Sesongen sett under ett (juni og juli) vises nedenfor:

BISTIKKA

Medlemsinformasjon for Asker Birøkterlag Nr. 2 april 2024

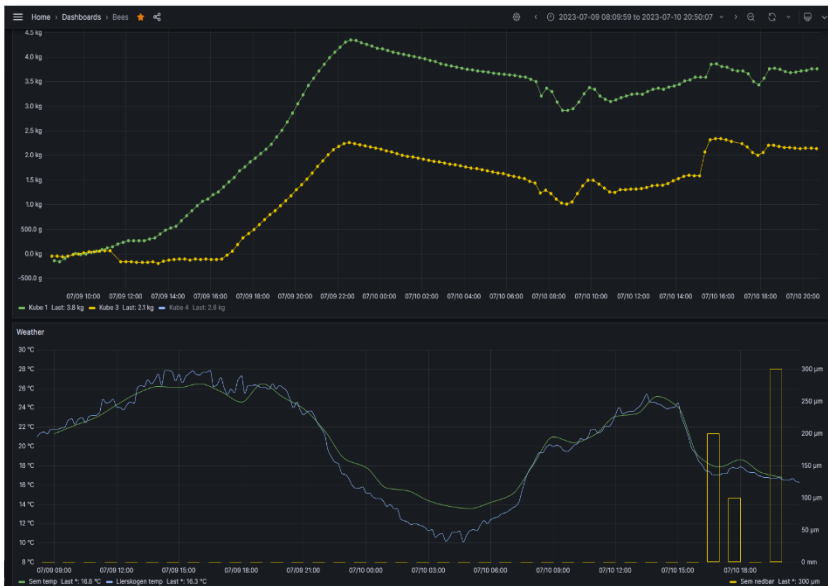

Vi ser en bra start i juni med dagtemperaturer på ca. 23 grader til tross for nattetemperaturer ned mot 5 grader. Så flater det ut med litt lavere nattetemperaturer. Da temperaturen økte til 12 grader om natta og 30 grader om dagen så ble det fart i blomstringen og vektene vokste med 13-18 kg på en uke før sommeren ble "avsluttet" med nedbør 18. juni. De gule stolpene nederst viser deretter forholdsvis jevn nedbør i 1½ måned.

En kan se at den gule kubene taper mot den grønne i den andre vekstfasen. Når jeg går tilbake til notatene så bemerket jeg den 13. juni at kubene ikke hadde noe særlig

åpen yngel samt at jeg skar droner. Fra dette tidspunktet vokste vekten mindre enn i den grønne. Kanskje birøkteren og damene hadde ulik formening om hvordan huset skal ryddes.

Resten av sesongen ga praktisk talt ikke noe utbytte bortsett fra en riktig så festlig 9. juli. Her jobbet biene til kl. 23 og var tidlig ute neste morgen inntil de ble avbrutt av regn. Det kan se ut som de hadde kortere og flere turer (med flere og tettere bølger i vekt), og de benyttet også anledningen mellom regnskurene (en liten dipp i vektene mellom de to siste stolpene nederst):

Håpet var at vektene kunne bidra til å gi mer innsikt i hva som foregår inne i kubene. Jeg tenker at dette har blitt innfridd, men vekter er kanskje ikke strengt tatt nødvendig for en observant birøkter annet en "kjekt-å-ha" greie. Det er nok ingen avlesninger som har utløst direkte aksjoner i kubene. Det er dog like avhengighetsskapende som sosiale medier. Å følge med på at kubevekten stiger kjennes like produktivt ut som å hente nektaren selv.

Kommersielle produkter måler lyd og temperatur inne i kubene, noe som skal kunne detektere sverming i

en tidlig fase. Jeg planlegger å sette på en temperaturmåler, spesielt for å få lære mer av hva som skjer om vinteren og tidlig vår.

Vi vurderer også å installere vekt på en kube i lagsbigården og få publisert målingene slik at alle kan følge med på hva som skjer der og sannsynligvis i andre bigårder i området. Andre røktere med erfaringer med kubevekter oppfordres til å ta kontakt.

Øystein Haug Olsen

BISTIKKA

Medlemsinformasjon for Asker Birøkterlag

Nr. 2 april 2024

Bier på frimerker (HH)

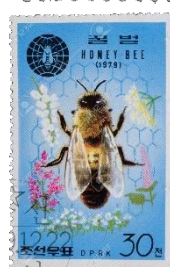
Da våre forfedre for 99 år siden endelig tok seg sammen og fikk startet «Asker Biavlsforening», ja da hadde den nasjonale «Norges Biavlsforening» allerede eksistert i 41 år. Startet av blant andre Asker-mannen Halvard Torgersen. Og ved 100 års-jubileet i 1984 for det, som nå heter Norges Birøkterlag, ble det utgitt dette vakre frimerke. →

Det er ikke sikkert at vi kommer til å oppleve samme heder neste år ved vår runde dag. Dels er vi nok for mange lokallag som feirer jubileer disse årene, dels er det ikke helt samme stas med frimerker lenger. Mange vet nå knapt hva et frimerke er og hva det brukes til, og kan slett ikke forestille seg at man måtte slikke på limet for å få det til å sitte fast.

Men for oss filatelister, eller forhenværende slike, så var det jo et helt univers, der man kunne kople interessene for birøkt og frimerkesamling.

Over hele verden har både bier og birøktere vært et yndet motiv. Og ikke bare honningbier av ulike lokale arter, men også ville bier, humler og andre pollinerende insekter er vakkert avbildet.

Ikke sjelden på frimerker spesielt tiltenkt luftpostbrev. Bildene herunder er bare få eksempler.

Kilde: https://www.123rf.com/stock-photo/bee_postage_stamp.html

Da Varroaen tok oss på senga (HH)

Vi er nå kommet så langt at flere medlemmer i laget er født etter skjebneåret 1993, der varroamiddens første gang ble påvist i Norge. De har altså gått glipp av de ulike stadiene:

- **Den litt fjerne frykten** for at midden skulle komme til oss fra Europa. Nordlige Skandinaven var lenge de eneste som hadde gått fri. Danmark fikk de første funnene i 1984, men det gikk en del år før vi snakket alvorlig om det her på berget.
- **Bekymringen**, da den ble påvist Varroamidd i Sverige i 1987. Heldigvis isolert til øya Gotland, men man kunne konstatere at da hadde den vært til stede i flere år uten å være oppdaget.
- **Panikken** i visse kretser, da den kom til Sveriges fastland i 1991, men for oss var det fortsatt langt borte. Helt nede i Skåne. Og med forventet naturlig langsom spredning via uautoriserte dronevisitter, ja da skulle vi fortsatt ha mange gode år i fred.
- Og så **håpløsheten og apatien**, da den plutselig banket på døren i 1993, det gikk altså mye raskere enn man hadde trodd. Det er grunn til å tro at midden er kommet som blindpassasjer, enten ved utilsiktet transport av sverm, eller mye verre: Ved ulovlig import av levende bier.
Mange valgte på dette tidspunkt å slutte med birøkt, fordi man ikke så hvordan dette skulle ende uten et urimelig merarbeid.

Men varroa-historien går mye lenger tilbake enn dette.

Snylteren ble første gang påvist av nederlenderen Anthonie Oudemans i 1904. Den ble oppdaget på øya Java, der den snyltet på bier av rasen *Apis cerana*, den Asiatiske honningbie. Her hadde det utviklet seg et passende styrkeforhold, vert og snylter lever noenlunde godt i hverandres selskap. Problemet startet da russiske innvandrere brakte vår europeiske honningbie *Apis mellifera* til den Koreanske Halvøyen, og det var lengre perioder med kontakt mellom de to birasene, da oppstod en mutant av Varroa, som kunne skifte vert. Den viste seg å trives veldig godt på «vår» birase, og spredtes rask via Sovjetunionen til det sørlige Asia, der *Apis mellifera* var blitt stadig mere populær. Og derfra gikk ferden kjapt til nesten resten av kloden. Per nå er Australia det eneste kontinentet som er Varroa-fritt.

I år 2000 publiserte de Australske forskerne Denis Anderson og John Trueman en forskningsartikkel, der de påviste at det var snakk om to separate arter. Den opprinnelige *V. jacobsoni* og fetteren *V. destructor*. Et svært passende navn, faktisk, den mest skadelige av de til nå kjente arter og mutanter.

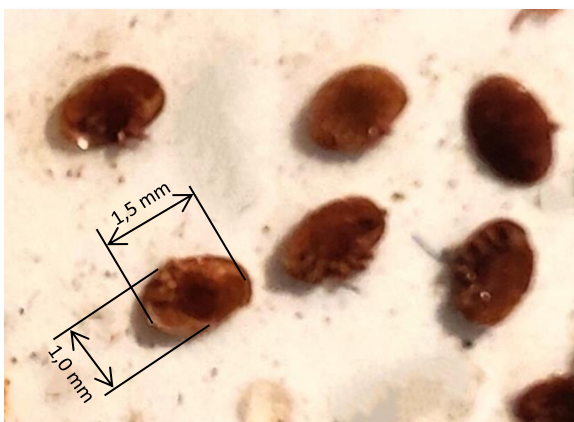
Men så er det heller ikke så enkelt som det engang. Hver av artene har atskillige *haplotyper* (en haplotype er en gruppe av alleler i organismen, som i regelen arves samlet fra en av foreldrene). De navngis etter stedet der de ble oppdaget. Og det er til nå kun to haplotyper av *V. destructor* (Japan og Korea) og en haplotype av *V. jacobsoni* (Java), som har greid å skifte vert til *A. mellifera*, altså vår europeiske honningbie.

Den vi har glede av, og som er spredt til det meste av kloden er den Koreanske varianten. Det store spørsmålet er om vi kan vente oss overraskelser. Mutasjoner og evnen til å skifte vert skjer uvarslet og til stadighet, vi får bare håpe at erfaringene har lært oss å begrense eller i hvert fall forsinke spredning av eventuelle nye utfordringer.

Vil man selv gjøre kontroll om man er befenget av den ene eller andre arten, ja så trenger man ikke avanserte gen-analyser. Det viser seg at det er en fysiologisk forskjell på de to kreene, så man også ganske enkelt kan måle og regne seg frem til bredde/lengde-forholdet slik:

- V. Jacobsoni b/l i intervallet $1/1,2 - 1/1,3$
- C. Destructor $b/l \geq 1,4$

-hvilket ser ut til å stemme ut fra høstens registrering av midd-nedfall i egen bigård:

2.3. Morphological methods for identifying varroa

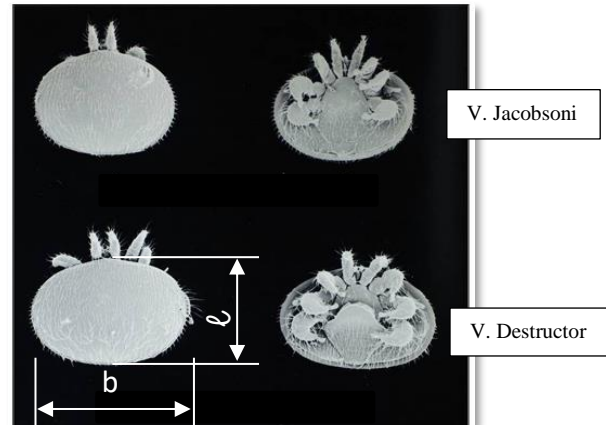

Foto: Denis Anderson fra Research Gate

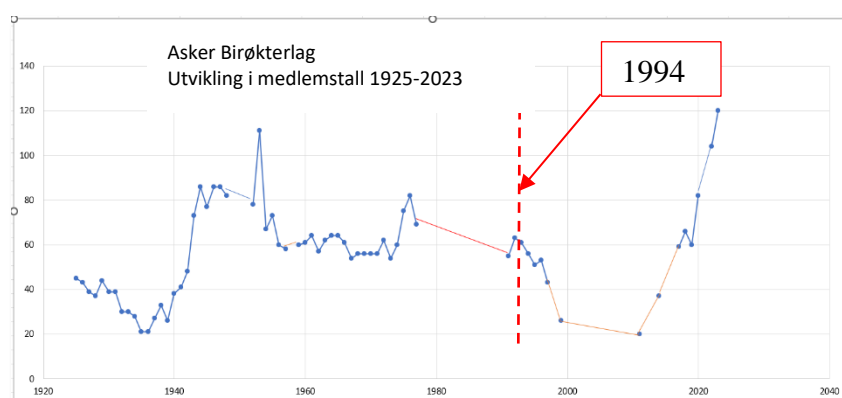
Men tilbake til starten her hos oss. Vi trodde som sagt at vi hadde mange gode og fredelige år foran oss, men sommeren 1993 var det landbruksmesse på Kongsgården på Bygdøy. Til stede var blant andre Norges Birøkterlag, som den gang fortsatt holdt hus på Billingstad. Til stede var tydeligvis også andre, for kort etter ble det konstatert infeksjon av det man altså trodde var *V. jacobsoni*.

Undertegnede hadde den gang bigård på Berger Gård, i luftlinje 4-500 m fra NB. Dermed gikk det ikke lang tid før også mine bier var infisert, og jeg kan altså regne meg som Varroa-veteran, kanskje med infeksjons-nummer 3 her i landet. Historien er muligens for god til å være sann, men det holder for meg.

Det som fulgte er så kjent av mange: Først årene med Kråmerplater, plastpakket fiberplate dynket med eddiksyre. Hull som skulle skjæres i nøye størrelser og antall for å drepe midd, men ikke bier. Vi var ikke gode til diagnostisering, i hvert fall ikke til å vurdere alvorligheten av angrepet. Det førte i flere tilfeller til sekundærangrep av virus, for eksempel DWW, der biene ikke flyr fordi vingene er helt forkrøplete. Ikke rart at det ble en nedgang i antall birøktere i den perioden (se kurven under). Men vi, som bet sammen tennene og holdt ut, og alle de som er kommet til i ettertid, opplever stadig forbedringer i håndteringen av dette problemet. *A. cerana* brukte kanskje millioner av år på å utvikle toleranse-balansen. Vi har for vår *A. mellifera* fått en uvurderlig starthjelp av Terje Reinertsen, så kanskje klarer vi noe tilsvarende på noen få tiår.

Kilder:

- https://www.researchgate.net/publication/235444236_Standard_methods_for_varroa_research
- <https://beekeep.info/a-treatise-on-modern-honey-bee-management/managing-diseases-and-pests/varroa-short-history/>
- <https://www.biodlarna.se/bin-och-biodling/bihalsa/bisjukdomar-och-parasiter/varroa/>

BISTIKKA

Medlemsinformasjon for Asker Birøkterlag

Nr. 2 april 2024

Fra organisasjonen «La humla suse» har vi mottatt følgende oppfordring:

Den ville pollinatortellingen (MM)

Bli med på telledugnad i sommer og registrer pollinatorer!

Nei, honningbiene dine trenger du ikke telle. I dette prosjektet er det de ville pollinerende artene vi er ute etter; sommerfugler, blomsterfluer, blomsterbesøkende biller, humler og alle de 176 andre ville biene vi har i Norge. Med på kjøpet får du spennende og deilige opplevelser ute blant velduftende og vakre blomsterplanter og ny artskunnskap om en viktig gruppe insekter.

Bli kjent med villbiene

Prosjektet *Den Ville Pollinatortellingen* er et flerårig prosjekt i regi av den ideelle organisasjonen La Humla Suse og er støttet av Miljødirektoratet.

Dette er et folkeforskningsprosjekt knyttet til «Tiltaksplanen for ville pollinerende insekter 2021-2028» med målsetning om å oppnå 20% økning av registrerte bestøvende insekter innen 2028. For det å få pollinatorprikker på kartet har aldri vært viktigere.

At vi har en slik tiltaksplan og en pollinatorstrategi henger sammen med at mange av disse insektene er havnet på rødlisten. Hele 31% av våre ville bier er der. Dette er både en artsmangfoldssak og en matsikkerhetssak som de opplyste lesere sikkert er klar over.

For at vi skal kunne gjøre best mulig tiltak for å restaurere bestander og hindre at sårbare og truede arter dør ut, må vi vite hvem som finnes hvor. Her kan du bidra og bli en aktiv folkeforsker i prosjektet. Når vi registrerer arten, havner prikken på Artskart: «Her var dette individet !»

Slik får vi tilføyd viktig informasjon til kunnskapsgrunnet beslutningstakere og forskere bruker. Og slik sikrer vi at bia, billen og blomsterfluen blir med inn i bunken av saksdokumenter som hører til lokale reguleringsplaner. Og når vi gjør registreringer gjennom Artsobservasjoner identifiserer vi leveområder, og bygger opp informasjon om hvordan endringene påvirker artene rundt oss. Vi kan til og med oppdage nye arter som krysser grensen. Kanskje det blir DEG som ser Norges første gullhumle?

Prosjektet er åpent for alle, og det er landsdekkende. Hvis du er over 13 år, kan du opprette en bruker i Artsobservasjoner og registrere arter selv under prosjektet «Den Ville Pollinatortellingen» gjennom hele sesongen. Du finner kursopptak med Kristoffer Bøhn fra Sabima om hvordan du gjør dette på nettsiden www.denvillepollinatortellingen.no (under arbeid). Her finner du også mye annen informasjon som vil gjøre deg bedre til å identifisere arter. Vi oppfordrer deg til å starte enkelt hvis du er uerfaren, til å legge ved bilder og til å krysse av for «usikker artsbestemmelse» når du ikke er sikker på arten eller ikke klarer å bestemme til artsnivå. Du kan imidlertid få effektiv hjelp til artsbestemmelse på Facebookgruppen Den Ville Pollinatortellingen.

På nettsiden, og på kanalene til La Humla Suse (Facebook og Instagram samt www.lahumlasuse.no) vil det i tillegg bli annonsert hvor vi holder fysiske arrangement i løpet av sesongen. Det vil bli flere slike i alle landsdeler. Her får du låne hån og samleglass og en instruktør registrerer for deg.

Fra fjorårets aktivitet. Foto Geir Dokken

Vi håper vi får se mange av dere beslektede insektsnerder både på arrangement og i funnlisten i løpet av sesongen. Bli med på en kjempedugnad for de bittesmå, seksbeinte vennene våre!

Monica Marcella
prosjektleder Den Ville Pollinatortellingen
La Humla Suse

Rødknappsandbia – en av de mest kritisk truede art av villbier.
Foto Monica Marcella

BISTIKKA

Medlemsinformasjon for Asker Birøkterlag Nr. 2 april 2024

Min birøkt (ES)

Vi fortsetter plagingen av styremedlemmene, litt skal det koste å få en taburett. Denne gangen er vi kommet hjem til lagets nestleder, Eva Støren:

Min birøkt – ja eller hva skal man si....

Inntil nå har jeg følt meg som en absolutt nybegynner og takker birøkternes gud for min fadder, som nå er begynt å forstå at fadderskapet er “for life”!

Jeg begynte som birøkter i 2019 og har hatt alt fra én til tretten bikuber. Jeg ble hekta fordi Paul Verbeke holdt et foredrag på Solberg gård på Dikemark, som den gang var et andelsbruk. Jeg har siden hatt bier der, i tillegg til hjemme i hagen på Frydendal.

Jeg kan snakke med om omtrent hver eneste sykdom, plage, uhell, ulykke og skadedyr, som man kan oppleve som birøkter, bortsett fra de skumleste sykdommer som f.eks. yngelråte.

I tillegg har jeg vært velsignet med veldig sure dronninger og dertil hørende temmelig innpåslitne og aggressive bidamer: fikk en telefon fra vertsgården i fjor om at nå driver biene og angriper folk som går over gårdsplassen...

I teorien skal man kunne knerte dronningen slik at neste generasjon blir snillere, men det er visst en myte....

Jeg har hatt min del av stress og søvnløse netter, men i det store hele har jeg vært fornøyd med å være birøkter. Jeg har lært mye av og om biene og får bare større og større respekt for de finstemte og samtidig robuste biesamfunn i en kube. Samspillet med naturen er også en evig kilde til undren, særlig nå når klimaforandringene virkelig spiller inn og får selv de mest erfarne birøktere til å klø seg i håret. Det er ikke bare å følge Ingarsi’s metode lenger - nå må vi i tillegg ta været i betraktning!

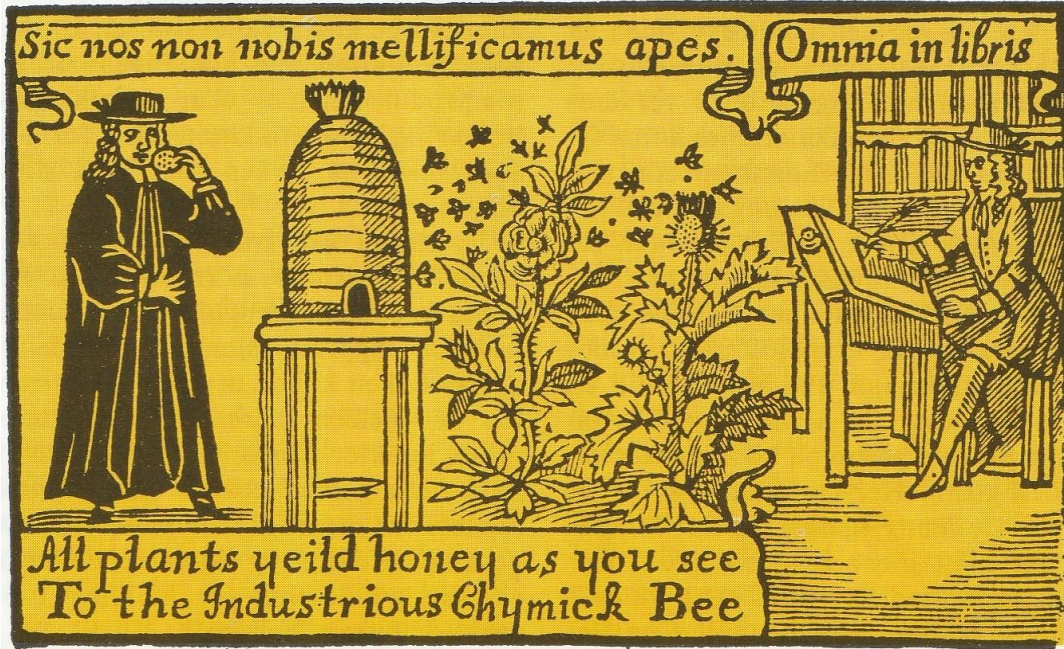
I fjor sommer var det som kjent veldig kaldt og pollensesongen sluttet tidligere enn før. Vi er mange som har fått en dyrekjøpt lærdom: vi innvintret etter all sannsynlighet flere bikuber med gamle bier, som ikke har klart den også litt rare vinteren. Selv mistet jeg fem bikuber. De står i et landbruksområde og klarte seg ikke. Den andre bigården min er i et rekkehusområde med mange hager og fikk kanskje litt hjelp i de siste blomstrende buskene i september....der har alle tre overlevd.

Jeg er svært takknemlig for det gode miljøet i Asker Birøkterlag, der det er

mye trøst og oppmuntring å få når ting ikke går som det skal. Jeg har sittet i styret noen år nå, og alle styremøter inneholder en økt med erfaringsdeling rundt bordet. Der er det lov å dele sorger og bekymringer, nye idéer og til og med fortelle om det som har gått bra.

Eva Støren

Månedens sitat

Dr. Eva Crane utgav i 1975 en fantastisk bok om honning. Den ble svært positivt anmeldt av Egil Risnes i Birøkterens septemberutgave 1981, blant annet med følgende beskrivelse av ovenstående illustrasjon:

Bokens innerpermer er prydet med et tresnitt fra slutten av 1500-tallet. Øverst finner man det latinske motto: «Vi bier lager honning, men ikke for oss selv». Presten til venstre spiser et stykke honningtavle, som et tegn på sin preken med utgangspunkt i Salomos ordspr. 16, 24: «Livlige taler er som en honningtavle, søt som sjelen og en legedom for benene».

Den dyrkede rosen og den ville tistelen symboliserer ytterpunktene av planteliv som alle gir honning til bien. Bien er en «chymick bee», som nærmest er en flittig alkymist i mysteriet med å produsere gylden honning.

Øverst til høyre finner vi det latinske motto: «Alt finnes i bøkene», og dette henspeiler på studenter i sine studier under. Han — som bien — samler kunnskap fra alle tenkelige kilder og lagrer det for andres bruk.

Hilsen Styret

Bidragstere i denne utgaven:

OJL	Ole J. Lund
OHO	Øystein H. Olsen
ES	Eva Støren
MM	Monica Marcella (La humla suse)
HH	Hugo Hansen

Se også siste nytt fra laget (Ctrl + klikk) på Instagram

og Facebook

